poplatek než kolik obnáší kolek z podání nemůže býti předepsán, tvoří-li pobočné závody nebo sklady jen pomocný obchod stojící v nutné souvislosti s hlavním již zdaněným podnikem a tudíž samostatné předepsání daní místa nemá (nař. fin. min. ze dne 9. listopadu 1889 č. 30.381).

IV. Právo berní.

1. Daň z výdělku jest zpravidla z každé provozovárny zvláště při pobočných a pomocných závodech všeho druhu, z továrních skladů, z rozličných továren podniku některého a t. d. zvláště vyměřiti.

2. Nalézají li se však provozovárny v téže poplatné obci, má býti na ně vypadající daň z výdělku v jednu sazbu pojata; mimo tento případ nastává výjimka ze svrchu naznačené zásady jen tehdy, je-li nesamostatný pobočný závod s hlavním závodem v tak nerozlučném spojení, že zvláštní vyšetření jeho střední výnosnosti jeví se nemožným. V tomto případě jest pobočný závod spolu s hlavním závodem na místě poslednějšího spolu zdaniti, ale společné daně rozděliti jest na jednotlivé závody s ohledem na jejich poměrnou důležitost dle volného uvážení.

3. O tom, jsou-li tu zákonné podmínky pro jednotné zdanění více ústavů, rozhoduje finanční zemský úřad ku návrhu komisí v tomto případě přidělených nebo ku žádosti poplatníka, která však nejméně 6 měsíců před početím dotyčného zdaňovacího období musí býti podána, a v instanci odvolací, nebo, nalezají-li se jednotlivé pobočné ústavy v rozličných zemích, ministerstvo financí (§ 37 ber. z.).

4. Nenalézá-li se při dolech, továrnách nebo jiných podnicích zařízených ku průmyslové výrobě provozovárna v místě sídla podnikatelova, předepíše se 20% daní vyměřených ze všech daní povinných podniků v obci sídla podnikatelova, ostatních 80% v obci, v níž jest provozovárna.

5. Nalézají li se provozovárny právě jmenovaných podniků ve více obcích, předepíše se 80procentní podíl vypadající daně v obcích, ve kterých se provozovárny nalézají, dle spolupůsobení jednotlivých provozováren k celkovému výtěžku podniku.

6. Nedá-li se spolupůsobení jednotlivých provozováren vzhledem k celkovému výnosu vyšetřiti, jest za to míti, že tytéž zúčastní se na celkovém výnosu v poměru obnosů užitých zde ku služnému, mzdě a tantièmám (§ 102 ber. zák.).

7. Ve případě, že domácí podnik má pobočný závod v cizině, nelze tuto část podniku v tuzemsku zdaniti, pokud se z něho v cizině podobná daň, to jest výdělková nebo živnostenská daň, vybírá; přece však jest nejméně čtvrtinu daně odpovídající celému podniku v tuzemsku zapraviti. Výkaz o existenci provozováren výrobních míst v cizině, jakož i o skutečnosti (pravosti) a rozsahu zahraničního zdanění má podati poplatník (§ 9, odst. 2 ber. z.).

Závory při železničních.

I. Účel železničních závor.

Vede-li železnice přes veřejné cesty, mosty nebo hráze, mají železniční podniky pečovati o přiměřené jich uzavření a každému úřednímu nařízení v tomto směru vyhověti. Podobně má býti o uzavření železnice postaráno tam, kde veřejná cesta jde přes trať železniční nebo do této ústí, nebo kde vůbec, jako na př. na stanicích, z ohledů veřejných dle nařízení příslušných úřadů jest nutno dráhu uzavříti (§ 10 *d)* žel. zák.

konc. ze dne 14. září 1854 č. 238 ř. z.). Závora má především za účel chodce a povozy na blížící se vlak upozorniti a tudíž sloužiti za znamení, že přechod přes dráhu, pokud jest uzavřena, jest zapověděn. Závora nemusí vůbec býti tak silná, aby každému nárazu odolala (výn. min. obch. ze dne 21. ledna 1873 č. 25.440 z r. 1872).

II. Zřízení a udržování závor.

Přechody přes trať železniční buďtež opatřeny závorami ve vzdálenosti nejméně 12 stop od středu nejbližších kolejí. Nejdéle 5 minut před příchodem vlaku musí býti závory uzavřeny. Deset minut před očekávaným příjezdem vlaku nesmí se již stáda přes dráhu hnáti. Pokud přechody přes dráhu musí býti též osvětleny, stanoví se zvlášť dle místních poměrů (§ 41 žel. dopr. řádu ze dne 16. listopadu 1851 č. 1 ř. z.).

Tažných závor (Zugschranken), kteréž jsou vzdáleny více než 50 m. od stanice hlídače, lze použíti toliko k uzavření cest méně používaných. Železniční hlídači, jichž péči tyto závory jsou svěřeny, musí býti vůbec sto se svého stanoviska je přehlédnouti a nad nimi dozor míti. Tažné závory buďtež opatřeny zvoncem, jímž před jich uzavřením má býti zazvoněno; též se doporučuje, aby zvonec tento byl samočinně zařízen. Závory mají býti tak zařízeny, aby je bylo možno i rukou otevříti a uzavříti, při čemž jest radno signálem zpraviti příslušného hlídače o tom, že zavřená tažná závora rukou byla otevřena. Zvonu a zařízení závor k otevírání rukama není zapotřebí, nachází-li se závora nejméně 7500 m. od nejbližší železniční koleje (§§ 21 a 22 technických úmluv pro stavbu a zařízení hlavních drah ze dne 1. ledna 1889).

III. Přetržení tažných závor tvoří skutkovou povahu zločinu veřejného násilí dle § 85 lit. *c)* tr. z. (roz. kas. dv. s. ze dne 21. února 1888 č. 15.140). Byl-li železniční společností uzavřen v rovině přechod přes dráhu, může ten, jemuž se tím bráni v chůzi nebo jízdě přes dotyčné místo dráhy, podati toliko stížnost ku příslušnému úřadu dozorčímu, nikoli však žalobu soukromoprávní (roz. nejv. s. ze dne 13. srpna 1891 č. 9799). Při krádežích na železnicích a jich příslušenství není použití § 175 I. *b)* tr. z. odvislo od podmínky, že trestný čin mohl míti v zápětí přerušení jízdy na železnici. Odcizení kolejnice, jíž bylo použito jako součástky železniční závory, sluší tudíž rovněž trestati dle zmíněného zákonného ustanovení (rozh. kas. dv. s. ze dne 8. února 1892 č. 15.886).

Zavraždění dítěte.

I. Právo trestní.

Zločinu zavraždění dítěte dopouští se matka, jež své dítko (manželské nebo nemanželské) úmyslně usmrtí při porodu (t. j. od toho okamžiku, kdy se počal akt porodu a ještě nějaký čas potom, pokud totiž trvá onen psychický stav matčin způsobený slehnutím) nebo úmyslným opomenutím pomoci při porodu potřebné dá mu zahynouti (§ 139 tr. z.). Zavraždění dítěte jest ohledně matky jakýmsi privilegovaným způsobem vraždy, neboť pachatelka netrestá se smrtí, nýbrž jen doživotním těžkým žalářem (při pokusu těžkým žalářem od 5—10 let, § 138 odst. 10 tr. z.), byla-li vražda spáchána na dítěti manželském; bylo-li dítě nemanželské, nastupuje v případu usmrcení žalář od 10 do 20 let (při pokusu těžký žalář od 5 do 10 let, § 138 odst. 1 tr. z.), v případu opomenutí potřebné pomoci těžký žalář od 5 do 10 let. Případ takovéhoto opomenutí nastává však jen tehdy, když smrt dítěte nastupuje toliko z té příčiny, že úmyslně bylo